

Sygn. akt II KK 181/09

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2009 r.

Sąd Najwyższy - Izba Karna
w składzie następującym:

Przewodniczący: Prezes SN Lech Paprzycki

Sędziowie: SSN Jadwiga Żywolewska-Ławniczak

SSN Stanisław Zabłocki (sprawozdawca)

Protokolant : Jolanta Włostowska

w sprawie **K. P.**,

skazanego z art. 286 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

w dniu 19 sierpnia 2009 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego,

na korzyść skazanego (PR V KSU - [...])

od wyroku Sądu Rejonowego w M.

z dnia 15 kwietnia 2009 r., sygn. II K [...],

uchyla w całości zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w M..

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2009 r., sygn. akt II K [...], Sąd Rejonowy w M. uznał K. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 286 § 1 k.k. i za to wymierzył mu m.in. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok ten nie został zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 23 kwietnia 2009 r.

Kasację w sprawie, na podstawie art. 521 k.p.k. wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając powyższy wyrok w całości na korzyść skazanego i na zasadzie art. 523 § 1 k.p.k., art. 526 § 1 k.p.k. oraz art. 537 § 1 i 2 k.p.k. zarzucił temu orzeczeniu rażące i mające wpływ na treść wyroku naruszenie prawa, tj. art. 607e § 1 k.p.k., polegające na skazaniu K. P. za czyn określony w art. 286 § 1 k.k., pomimo tego, że przestępstwo to nie stanowiło podstawy przekazania skazanego do Polski na mocy europejskiego nakazu aresztowania i nie zaistniały okoliczności wskazane w art. 607e § 3 k.p.k.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w M. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna w stopniu oczywistym, umożliwiającym jej uwzględnienie na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 k.p.k., bez udziału stron.

Nie ulega wątpliwości, że skazanie K. P. nastąpiło wbrew przepisowi art. 607e § 1 k.p.k. Na k. 160 akt sprawy znajduje się informacja Placówki Straży Granicznej w Ś., z której wynika, że w dniu 17 grudnia 2008 r. nastąpiło przekazanie K. P. z Republiki Federalnej Niemiec do Polski na podstawie europejskiego nakazu aresztowania. Pomimo posiadanej informacji, Sąd Rejonowy nie podjął czynności zmierzających do ustalenia, na jakiej podstawie prawnej odbyło się przedmiotowe przekazanie i uwzględniając wniosek

oskarżonego złożony w trybie art. 387 § 1 k.p.k. skazał go na karę pozbawienia wolności.

Po uprawomocnieniu się wyroku wobec K. P. okazało się, że to Sąd Okręgowy w T., postanowieniem z dnia 5 grudnia 2007 r., sygn. akt II Kop [...], zarządził wydanie europejskiego nakazu aresztowania w sprawach II K [...] i II K [...], na którego podstawie nastąpiło przekazanie wyżej wymienionej osoby do spraw w nakazie tym wymienionych.

Z treści art. 607e § 1 k.p.k. wynika, że osoby przekazanej w wyniku wydania nakazu nie można ścigać za przestępstwa inne niż te, które stanowiły postawę przekazania. Wyjątki od tej zasady ustawodawca określił w § 3. tego przepisu. Z akt sprawy nie wynika jednak, aby zachodził którykolwiek z tych wyjątków, w szczególności, aby oskarżony K. P. wyraził zgodę na przekazanie i zrzekł się korzystania z prawa określonego w § 1 art. 607e k.p.k. (art. 607e § 3 pkt 6 k.p.k.). Wprawdzie oskarżony złożył wniosek o tzw. dobrowolne poddanie się karze w trybie art. 387 § 1 k.p.k., jednak nie można tej czynności procesowej traktować jako „zrzeczenia” się prawa określonego w art. 607e § 1 k.p.k., bowiem zrzeczenie się tego przywileju musi nastąpić w sposób jednoznaczny, dobrowolny i z pełną świadomością konsekwencji, co w przedmiotowej sprawie budzi poważne wątpliwości.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy uznał kasację Prokuratora Generalnego za oczywiście zasadną. Ponieważ po przekazaniu osoby w wyniku europejskiego nakazu aresztowania możliwe jest podjęcie działań zmierzających do uzyskania jej zgody na ściganie od organu sądowego państwa wykonania nakazu (pkt 8 § 3 art. 607e k.p.k.) lub do uzyskania zgody oskarżonego o zrzeczeniu się korzystania z prawa określonego w § 1 tego przepisu (wspomniany wyżej pkt 6 § 3 art. 607e k.p.k.), zasadne było uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w M. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.